

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **město Jablonné v Podještědí**, se sídlem náměstí Míru 22, Jablonné v Podještědí, zast. Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, se sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2018, č. j. 53086/18/5000-10480-712342, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 10. 2019, č. j. 59 Af 3/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo životního prostředí (dále jen „poskytovatel dotace“) poskytlo žalobci na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 12. 6. 2013, č. j. 115D122000569/3, dotaci za účelem realizace projektu „CZ.1.02/6.4.00/08.03483 Revitalizace Markvartického rybníka“. Žalobci měly být poskytnuty finanční prostředky z Fondu soudržnosti v maximální výši 49.109.553 Kč. Dále měly být žalobci poskytnuty další prostředky ze Státního fondu životního prostředí maximálně ve výši 2.888.797 Kč na základě Smlouvy o poskytnutí podpory č. 09023246 ze dne 27. 6. 2013.

[2] Úřad pro ochranu hospodářské soutěže uložil žalobci, jakožto zadavateli veřejné zakázky, rozhodnutím ze dne 9. 12. 2014, č. j. S850/2014/VZ-26121/2014/533/SWa, pokutu ve výši 100.000 Kč za správní delikt podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), neboť žalobce nepostupoval v souladu s § 61 odst. 4 a 5 uvedeného zákona ve spojení s jeho § 6.

[3] Poskytovatel dotace vydal dne 11. 6. 2016 rozhodnutí č. j. 2392/330/16, 46248/ENV/16, kterým podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále již jen „rozpočtová pravidla“), uplatnil opatření ve smyslu nevyplacení části dotace v celkové výši 4.735.397,65 Kč.

[4] Finanční úřad pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 16. 8. 2017, č. j. 1133201/17/2600-31472-603620 (dále jen „první platební výměr na odvod“), odvod do Národního fondu ve výši 11.838.495 Kč za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel.

[5] Správce daně zároveň vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 16. 8. 2017, č. j. 1133190/17/2600-31472-603620 (dále jen „druhý platební výměr na odvod“), odvod do Státního fondu životního prostředí ve výši 696.382 Kč rovněž za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel.

[6] První platební výměr na odvod žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 27. 4. 2018, č. j. 19677/18/5000-10480-712342 (dále jen „rozhodnutí o odvolání proti prvnímu platebnímu výměru na odvod“), které nabylo právní moci dne 30. 4. 2018.

[7] Druhý platební výměr na odvod žalovaný změnil pouze co do textu jeho výroku, kde zaměnil ustanovení, podle něžž bylo shledáno porušení rozpočtové kázně § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel [namísto 44a odst. 4 písm. b) téhož zákona], a to rozhodnutím ze dne 27. 4. 2018, č. j. 19670/18/5000-10480-712342 (dále jen „rozhodnutí o odvolání proti druhému platebnímu výměru na odvod“), které nabylo právní moci rovněž dne 30. 4. 2018.

[8] Správce daně následně vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 14. 5. 2018, č. j. 859526/18/2600-31472-603620 (dále jen „první platební výměr na penále“), penále ke dni 30. 4. 2018 ve výši 9.612.102 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně uloženým k odvodu do Národního fondu podle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel.

[9] Téhož dne správce daně vyměřil žalobci platebním výměrem č. j. 859539/18/2600-31472-603620 (dále jen „druhý platební výměr na penále“) penále ke dni 30. 4. 2018 ve výši 565.422 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně uloženým k odvodu do Státního fondu životního prostředí podle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel.

[10] Žalobce brojil odvoláním proti prvnímu i druhému platebnímu výměru na penále. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 12. 2018, č. j. 53086/18/5000-10480-712342 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítl a oba platební výměry na penále potvrdil.

II.

[11] Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 1. 10. 2019, č. j. 59 Af 3/2019 - 37 (dále jen „napadený rozsudek“).

[12] Krajský soud předně zdůraznil, že předmětem soudního přezkumu byly platební výměry správce daně na penále, a proto nebyl oprávněn zabývat se námitkami, kterými žalobce brojil proti vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. V rámci přezkumu platebního výměru na penále se zjišťuje, zda existuje pravomocné rozhodnutí, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, zda je penále počítáno za správné období, se správnou sazbou

pokračování

a zda bylo penále stanoveno nejvýše do částky uloženého odvodu. V uvedeném rozsahu provedl krajský soud přezkum napadeného rozhodnutí.

[13] Krajský soud dospěl k závěru, že námitka potrestání žalobce za totožné jednání čtyřmi různými sankcemi není důvodná, neboť penále je ve vztahu k odvodu sekundárním nárokem. Platební výměr na penále za prodlení s odvodem má charakter deklaratorního rozhodnutí, povinnost platit penále vzniká přímo ze zákona. Správce daně a žalovaný nejsou nadáni správním uvážením ohledně uložení penále a jeho výše. Porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí v širším slova smyslu. Na věci odvodu za porušení rozpočtové kázně stejně jako penále na prodlení nelze aplikovat zásady správního trestání. Pokuta vyměřená žalobci ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže byla uložena za porušení zákona o veřejných zakázkách ve správním řízení s odlišnými procesními pravidly. Konečně korekce dotace ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel se promítá do stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, avšak touto otázkou se krajský soud nemohl v rámci nyní posuzované věci zabývat.

[14] Zároveň krajský soud uzavřel, že daňové orgány neměly důvod vyčkávat rozhodnutí krajského soudu ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně. Pravomocné platební výměry na odvod jsou až do jejich případného zrušení nadány presumpcí zákonnosti a správnosti a orgány finanční správy jsou jimi vázány. Při vydání platebních výměrů na penále byla tudíž rozhodná existence pravomocných platebních výměrů na odvod. V případě, že by v budoucnu došlo ke zrušení platebních výměrů na odvod, bylo by na místě obnovit řízení ve věci vyměřeného penále za prodlení s odvodem.

[15] Závěrem krajský soud shledal, že skutečnost, že žalovaný se k návrhu žalobce na přerušování řízení vyjádřil pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikterak nezkrátila žalobce na jeho právech, a nezaložila proto ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. K rozporu penále s dobrými mravy s ohledem na jeho výši odkázal krajský soud na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, ve které nebyla výše penále shledána protiústavní.

III.

[16] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Stěžovatel namítá, že krajský soud měl počkat na nabytí právní moci rozsudku ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně a teprve poté rozhodovat o penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně uloženým prvním a druhým platebním výměrem na odvod. V replice doplňuje, že proces vydávání platebních výměrů na odvod a následně na penále je zcela nelogický. Řízení o vyměření penále by mělo být pro existující překážku přerušeno do doby, než bude s konečnou platností rozhodnuto o odvodu za porušení rozpočtové kázně. Navíc v daných případech by měl být žalobě ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně automaticky přiznáván odkladný účinek.

[18] Stěžovatel také tvrdí, že nelze udělovat čtyři různé sankce (pokuta Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, nevyplacení části dotace (korekce) jejím poskytovatelem, odvod dotace a penále) za totožné jednání, neboť správní, resp. jakékoliv trestání je možné toliko jedno, jednalo se o stejnou věc a stejný subjekt. Stěžovatel má za to, že by se měl Nejvyšší správní soud vyjádřit k vícečetnému postihu z několika právních titulů. V replice dále doplňuje, že v případě penále a odvodu se jedná o dvojí sankci, neboť souběžně se soudním přezkumem ve věci odvodu

za porušení rozpočtové kázně rozhoduje správce daně o penalizaci za nezaplacení tohoto odvodu.

[19] Stěžovatel zároveň připomíná, že v rámci odvolání proti oběma platebním výměrům na penále žádal o přerušeni řízení pro existenci předběžné otázky, což nechal žalovaný bez povšimnutí a výrokem o něm nijak nerozhodl, s čímž se obdobně nevypořádal ani soud.

[20] Další námitkou stěžovatel brojí proti neúměrné výši penále, které je podle něj v rozporu s dobrými mravy a za hranicí lichvy.

[21] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá, že mu neměl být vyměřen ani odvod, natož penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, neboť se nedopustil neoprávněného použití peněžních prostředků. Daňové orgány neoznačily konkrétní a prokázané porušení rozpočtové kázně ani jeho důsledky. Stěžovatel dodržel v rámci veřejné zakázky ustanovení tehdy účinného zákona a jeho jednání tudíž nemohlo být nezákonné. Stěžovatel s ohledem na zadávací podmínky nemohl v rámci veřejné zakázky postupovat jinak, než jak postupoval. Poskytovatel dotace rovněž pochybil, jestliže dospěl nepřezkoumatelným způsobem ke korekci dotace ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel.

IV.

[22] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[23] K námitce stanovení penále žalovaný uvádí, že bylo povinností správce daně po nabytí právní moci platebního výměru na odvod vydat i platební výměr na penále. Platební výměr je deklaratorním, nikoliv konstitutivním rozhodnutím, kterým je platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně. Jelikož stěžovatel nežádal o přiznání odkladného účinku žaloby o odvodu, nic nebránilo vyměření penále před rozhodnutím krajského soudu ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně. Zároveň žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 53/2013 - 33, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 - 82.

[24] K námitce uložení čtyř sankcí za stejné pochybení dále žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 - 46, a uvádí, že odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí za správní delikt ani jiným trestem ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Odvody za porušení rozpočtové kázně jsou ukládány podle rozpočtových pravidel orgány finanční správy, které kontrolují dodržení podmínek dotace a vykonávají správu odvodu za porušení rozpočtové kázně podle daňového řádu. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže pak postupuje podle odlišných právních předpisů a vede řízení o správním deliktu. V rámci porušení rozpočtové kázně není možné koncipovat vyměření penále na základě subjektivní odpovědnosti, neboť se v těchto případech jedná o odpovědnost objektivní, a jestliže měl stěžovatel za to, že zde byly subjektivní skutečnosti, pro které nemohl uhradit stanovené penále, mohl využít institutu prominutí penále či posečkání. Odvod, jakož i penále, je daní a jedná se o vrácení prostředků původně poskytnutých z cizích zdrojů. Pokuta za porušení zákona o veřejných zakázkách je správní sankcí za správní delikt, která postihuje majetek vytvořený vlastní činností příjemce dotace.

[25] K námitkám o stanovení odvodu odkázal žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012 - 30, a ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011 - 86, podle nichž nelze v rámci přezkumu platebního výměru na penále posuzovat námitky týkající se otázky porušení rozpočtové kázně.

pokračování

V.

[26] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud již nyní uvádí, že z databáze u něj vedených řízení ověřil, že poté, co ve věci obou odvodů za porušení rozpočtové kázně (viz odst. [6] a [7]) rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 28. 1. 2020, č. j. 59 Af 19/2018 - 40, kterým žalobu zamítl, Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku také zamítl rozsudkem ze dne 4. 2. 2021, č. j. 7 Afs 44/2020 - 59.

[29] Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že mu penále nemělo být vůbec vyměřeno, neboť mu neměl být vyměřen samotný odvod.

[30] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem nynějšího řízení je přezkum platebních výměrů na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel. Platební výměry na odvod byly vydány v samostatném řízení a nabyly právní moci (dne 30. 4. 2018) dříve, než správce daně rozhodl o vyměření penále v nyní projednávané věci (dne 14. 5. 2018). Rozhodovacím důvodem v tomto řízení nebylo naplnění zákonných předpokladů pro dovození porušení rozpočtové kázně podle § 44 rozpočtových pravidel. V nyní posuzované věci byly podstatné pouze skutečnosti týkající se předpokladů k vyměření penále za prodlení s již pravomocně uloženým odvodem za porušení rozpočtové kázně. Pouze proti těmto rozhodovacím důvodům mohl stěžovatel brojit v nyní posuzované věci.

[31] Otázku, zda se stěžovatel dopustil porušení rozpočtové kázně, již pravomocně vyřešil správce daně, žalovaný a nakonec i správní soudy v jiném řízení (viz výše). Nebylo ji proto možno znovu posuzovat. Daňovým orgánům, krajskému soudu ani nyní kasačnímu soudu nepřísluší přezkoumávat námitky vztahující se k samotnému odvodu za porušení rozpočtové kázně, jelikož ten není předmětem nynějšího řízení. Obdobné platí i ve vztahu k námitkám o pochybení poskytovatele dotace při její korekci či ve vztahu k uložení sankce za deliktní jednání stěžovatele ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Tyto otázky nemohly být rozhodovacími důvody v napadeném rozsudku, neboť se nevztahovaly k meritu věci (vyměření penále) a kasační námitky s nimi spojené jsou tudíž mimoběžné, a proto i nedůvodné.

[32] Nejvyšší správní soud se tudíž zabýval posouzením sporné právní otázky, podle níž měly daňové orgány a poté i krajský soud v projednávané věci vyčkat na rozsudek krajského soudu ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, a teprve poté rozhodovat o vyměření penále.

[33] Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 25. 1. 2021, č. j. 4 Afs 253/2019 - 40. Dovedil v něm, že „[k] námitce stěžovatele, že žalovaný správní orgán i krajský soud měli vyčkat pravomocného rozhodnutí ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, resp. rozhodnutí v řízení u Nejvyššího právního soudu vedeného pod sp. zn. 7 Afs 163/2019, a žalovaný neměl přikročit k vydání exekučního příkazu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že k tomu nebyl důvod. Samotné podání žaloby proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 5. 2017 totiž s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních aktů, podle které se má za to, že správní akt je zákonný a správný až do okamžiku, kdy je autoritativně zrušen, nemělo vliv na právní moc tohoto rozhodnutí a nic nezměnilo na tom, že stěžovatel byl povinen uhradit vyměřený odvod za porušení rozpočtové kázně. O odkladný účinek žaloby, který odsouvá účinky rozhodnutí správního orgánu po dobu, kdy je zákonnost tohoto rozhodnutí soudem přezkoumávána, stěžovatel nepožádal. Jak již přiléhavě konstatoval krajský soud, žalovaný za této situace zcela logicky vycházel

z pravomocného a vykonatelného platebního výměru a vlastní podání žaloby proti rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně pro něj nepředstavovalo překážku dalšího postupu.“ Uvedené závěry jsou přiměřeně použitelné i v právě projednávané věci.

[34] Podle § 44a odst. 8 věty první a druhé rozpočtových pravidel, *za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b).*

[35] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem opakuje, že v řízení o vyměření penále se již nemůže správce daně ani žalovaný zabývat zákonností pravomocně vyměřeného odvodu za porušení rozpočtové kázně. Podmínkou pro vyměření penále je jednak existence pravomocného rozhodnutí o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, a dále existence prodlení s vrácením tohoto odvodu do státního rozpočtu ihned po porušení rozpočtové kázně. Uvedené podmínky byly v souzené věci splněny. Existovala zde pravomocná rozhodnutí žalovaného o odvolání proti prvním a druhému platebnímu výměru na odvod, kterými vyměřil odvody za porušení rozpočtové kázně. Stěžovatel ke dni porušení rozpočtové kázně odvod neuhradil, což nerozporuje.

[36] Jelikož byly v nyní projednávané věci splněny uvedené podmínky pro vydání platebních výměrů na penále, Nejvyšší správní soud uzavírá, že daňové orgány měly ze zákona vyplývající povinnost vyměřit stěžovateli penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Správce daně ani žalovaný tudíž nepochybili, v řízení naopak postupovali v souladu se zásadou rychlosti řízení zakotvenou v § 7 odst. 1 daňového řádu, která jim ukládá postupovat v řízení bez zbytečných průtahů. K vyčkání na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ve věci týkající se odvodu za porušení rozpočtové kázně nebyl důvod, neboť podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného nemělo vliv na právní moc tohoto rozhodnutí. O odkladný účinek žaloby vůči rozhodnutí ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně stěžovatel nepožádal, zákon této žalobě automaticky odkladný účinek nepřiznává, a tudíž nedošlo k odsunutí účinků rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy byla zákonnost tohoto rozhodnutí soudem přezkoumávána. Pro úplnost lze dodat, že odsunutí účinků rozhodnutí se týká jeho vykonatelnosti, nikoliv jeho právní moci. Rozhořčení stěžovatele nad skutečností, že žaloba v dané věci odkladný účinek nemá automaticky (ze zákona), což považuje za nesprávné, na shora uvedeném nemůže niče změnit a ani Nejvyšší správní soud uvedenou skutečnost nemůže jakkoliv ovlivnit.

[37] K namítané otázce přiměřenosti výše penále, proti níž se stěžovatel kasační stížností také vymezuje, se vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 11. 2015, č. j. III. ÚS 3204/15. Podle něj *„stěžovatel brojí i proti tomu, že mu bylo penále předsáno ve výši 100 % nařízeného odvodu (...). Ani Ústavní soud v obecné rovině neshledává stanovení takového postupu správních orgánů, resp. právní úpravu, z níž při stanovení penále tyto orgány vycházely, za prima facie takovou, která by představovala nepřipustný zásah do vlastnického práva stěžovatele. K tomu lze podotknout, že stěžovatel měl jakožto daňový subjekt v případě rozhodnutí správce daně o penále (stejně jako v případě rozhodnutí o odvodu) možnost využít procesní kroky, které by dopady těchto rozhodnutí zmírnily nebo odstranily (instituty posečkání daně, prominutí daně).“* Nejvyšší správní soud nemá k uvedenému dalších doplnění, souhlasí se závěry Ústavního soudu o přiměřenosti výše penále stanoveného § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel a považuje ji tímto i s ohledem na míru její obecnosti za vypořádanou. Námitka je nedůvodná.

[38] K otázce vícenásobného trestání za jedno jednání se Nejvyšší správní soud již také vyjádřil, a to například v rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 7 Afs 44/2020 - 59. Dovodil, že *„[n]edodržení povinností při zadávání veřejných zakázek posuzuje správce daně samostatně a nezávisle*

pokračování

na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Z právní úpravy a navazující judikatury přitom nevyplyvá, že by uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně ze strany orgánů finanční správy bránilo v uložení sankce ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, či naopak. Odvod za porušení rozpočtové kázně nijak nenabrazuje sankci za porušení zákona o veřejných zakázkách, kterou může uložit Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Obě sankce mají odlišný účel a povahu; odvod za porušení rozpočtové kázně je sice sankcí, avšak jakousi sankcí v širším slova smyslu, nikoliv „trestní“ sankcí, neboť plní funkci reparační (...).“ K tomu dále sedmý senát v citovaném rozsudku doplnil, že „porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Hlavním cílem odvodu za porušení rozpočtové kázně je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity k určenému účelu a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovily. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu (obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017 - 33). Co se pak týče korekce v podobě nevyplacení části poskytnuté dotace, ta byla uplatněna poskytovatelem dotace (Ministerstvem životního prostředí), který v tomto ohledu postupuje dle § 14e zákona o rozpočtových pravidlech, tedy rovněž podle odlišného ustanovení právních předpisů, než které na věc aplikovaly orgány finanční správy.“

[39] S ohledem na právě uvedené závěry Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani tato námitka stěžovatele není důvodná. Platební výměr na odvod a platební výměr na penále vydal správce daně na podkladě odlišných skutkových okolností; v prvním případě se jednalo o rozhodnutí, jež bylo důsledkem porušení rozpočtové kázně ze strany stěžovatele, ve druhém případě se jednalo o důsledek prodlení se splněním stanovené povinnosti k odvodu. Pokuta za porušení rozpočtové kázně uložená Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže představuje sankci za porušení zákona o veřejných zakázkách s odlišným účelem a povahou. Konečně korekce v podobě nevyplacení části poskytnuté dotace poskytovatelem je ukládána rovněž podle odlišných ustanovení rozpočtových pravidel a s jiným účelem. Čtvrtý senát neshledal důvody pro předložení této otázky rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, neboť judikatura v této otázce je vnitřně jednotná a ustálená a čtvrtý senát neshledává ani v souzené věci důvod pro odchýlení se od ní.

[40] Stěžovatel dále namítal, že požádal o přerušování řízení do doby, než rozhodne krajský soud ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, avšak žalovaný se touto žádostí vůbec nezabýval a procesně nijak o návrhu nerozhodl. Krajský soud se s touto otázkou obdobně nevypořádal.

[41] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že stěžovatel v posuzované věci o přerušování řízení požádal v odvolání, v němž uvedl, že navrhuje, aby žalovaný přerušil řízení o penále do doby pravomocného rozhodnutí krajského soudu ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, neboť je zde legitimní důvod pro přerušování řízení pro předběžnou otázku právě ve věci odvodu. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil, že podání žaloby u krajského soudu ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně nemá vliv na vydání platebních výměrů na penále, neboť byl splněn zákonný předpoklad pro uložení penále. Platební výměry na odvod jsou nadány presumpcí správnosti až do doby, dokud nebudou autoritativním způsobem zrušeny (viz odst. [30] napadeného rozhodnutí).

[42] Krajský soud k tomu v odst. 29. napadeného rozsudku uvedl, že skutečnost, že o návrhu na přerušování řízení nerozhodl žalovaný samostatným výrokem, ale vypořádal se s ním pouze v odůvodnění, stěžovatele na jeho právech nikterak nezkrátilo. Není tudíž pravdou, že se krajský soud k této žalobní námitce nikterak nevyjádřil, jak stěžovatel namítá. Byť Nejvyšší správní soud dodává, že za vhodnější postup považuje, je-li o uvedeném návrhu na přerušování řízení rozhodnuto buď samostatným rozhodnutím, nebo alespoň samostatným výrokem obsaženým

v napadeném rozhodnutí, přesto zvolený postup, kterým tento návrh žalovaný vypořádal alespoň v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nepředstavuje takovou vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud uvedenou námitku neopomněl a vypořádal ji se správným závěrem, kterému nyní Nejvyšší správní soud přitakává.

[43] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se nedopustil nesprávného právního posouzení věci a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž nebyl naplněn.

VI.

[44] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[45] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení účastníkem úspěšným, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu